

დაწერილი წერილებს და კორესპონდენციებს რედაქცია ინახავს მხოლოდ იმ კაცობის განმავლობაში. პასუხისთვის სპეციალ დონსის მატარებელ რედაქტორს ნახავს შეძლება ყოველ დღე კორესპონდენტს გარდა, 2 საათიდან 3 საათამდე რედაქციაში Дворцовая ქ. დ. 3. Са-радженя № 6. ზეღის მოწერა და განცხადება მოიღება ამ კვირა-ზემე დღემდე გარდა.

ამ სტერიკონების გამო ამჟამს იგივე ავტორი რომ, თუშქაჲს მაჩვენელმა იცის, რომ, ნაშევილაჲ 1801 წელსდნ მოკლდებული ღღეჲანდლაჲდჲ ქართული ნაციონალური ინტერესები ერთჲელ და ორჯელ არ შეუღალელა, მაგრამ მას იმითა სწნის რომ ზენი ქვეყნის მთავრობის მიერ დაყენებული მმართველები და მოხელეები არ იცნადენ „საქართველოს წასლეს, კულტურას და ქართულს ქრისტიანულ მსოფლიო მშედულობასოჲ, თორჲე თავისთავად ღლი ქარშონია დამყარდელიო!“. „სახლობო გარეთის“ ზუბოლიტსკიაჲ ამ ზარკს „მსწავლენაჲ ხელთა აბიონიტულ პოტორასჲს“ ემასის რომედლი დიმიტრ მეფე ერეკლეს ღლიონდელ მოღაწეოთა გენერალს, მაშინოჲ... — ვაზარდ-ბაჲს ავტორი — მსწავლენაჲ ხელთა აბიონიტულ პოტორასჲს

„თემის“ ღამასება

უფასოდ

„ვიდრე ხვალ შენ, მუნცა მოვიდე მე“. სურათი პ. კალდერონისა. ეს სურათი გაზ. „უტრო როსსიიმ“ შეცდომით ბ. ზირის მიაწერა და მხოლოდ ამ სურათის ნახევარი დაბეჭდა. ასე შეცდომით იყო გადაბეჭდილი ეს სურათი გაზ. „ბაქოსა“ და „სახალხო გაზეთში“.

ო ბ ო ლ ი ს უ ლ ი

იქვით დაკოდილ სნეულ გონებას
მზით დანაკვესი ვასმინე ჰანგი,
ზეცით მონაბერ ზეშთაგონებას
დავუმორჩილე ცხოვრების ჩანგი;
ლოცვა უსიტყვო, ცად ასაკმევი,
ჰიმნად ქცეული, ქარს გავატანე
და სულის სწრაფვა ცრემლად ნატრქვევი
სხივით ანათროლ ნამში გავებანე;
ლაყვარდ სივრცეში ავაწყე სიმნი,
ვცანი ვარსკვლავთა იდუმალობა,
მთვარის ღიმბილში ავკრიფე ჰიმნი,
ცას გავაგონე უცხო გალობა;
დავწან გვირგვინი მშვენიერების,
ურვა სულისა შიგ ჩავაქსოვე,—
მაგრამ საჭანე ბედნიერების
იქვით მოცულმა მაინც ვერ ვპოვე!..

სულო ობოლო, ცათა მპყრობელო!
სულო ეულო, სოფლით დიტოლვილო!
შავ-ბნელ ცხოვრების უარ-მყოფელო,
თვით ცხოვრებისგან უარყოფილო!
გზად არ შეჰკეცო სასტიკ ბრძოლაში
მწვერვალზე ქროლით მოღლილი ფრთები!
ცეცხლად გაშალე, ელვით სრბოლაში,
ღამით ნაშობი შავი ფიქრები!
და თუ ვერ მისწვდეს საზღვარს შენი ხმა
და ვერ ისმინო ჰიმნი შეებისა,—
ცეცხლის ზვირთებში დასწვი გულის-თქმა,
ნიშნად სიცოცხლის განახლებისა!..
დეე ცის მკერდმა იგრძნოს ტკივილი
იქვით დაკოდილ, სნეულ გულისა,
და მზეს ჩააკვდეს უხმოდ კივილი
უნათესავო, ობოლ სულისა!..

ს. აბაშელი.

მჭედელი

(ყოფნის ზღაპარი)

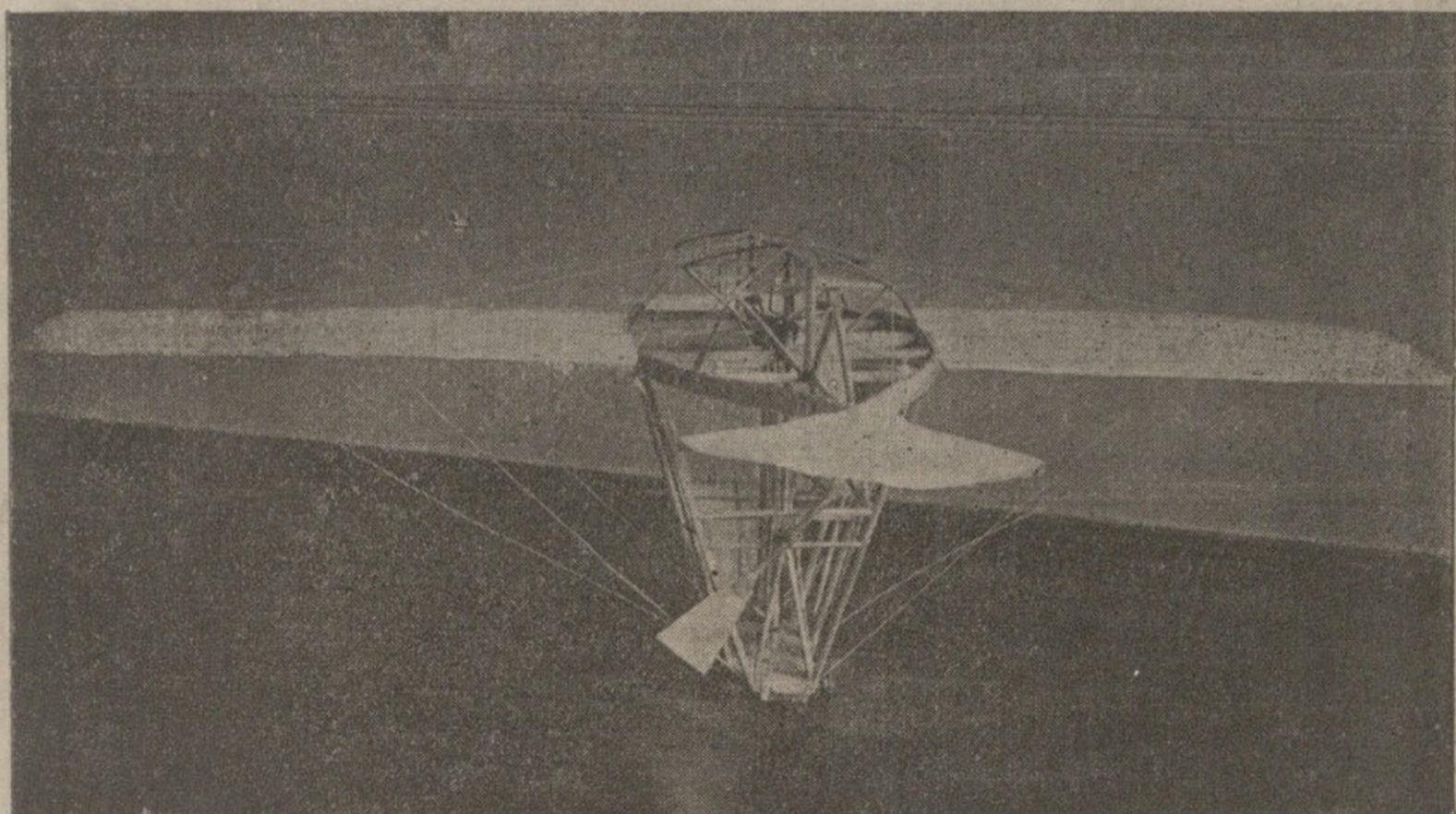
ხავსიან და ბნელ სარდაფში, დიდ ქალაქის განაპირათ,
სადაც ჟამის მოციქული ცეცხლის ხმლითა დადის ხშირათ,
იქ მჭედელი ცხოვრობს ერთი სოფლის წესსა გადამდგარი
და სცემს უროს ყოფნის გრდემლზე რღვევის ჟინით განამწარი.

დრო მიფრინავს... ფოლადის ხეა ყრუ საწუთროს თავს დასწივა,
ახალ აღთქმის ნაპერწკლები ალთა კრთობით ირგვლივ სცვივა,
გრძნეულია მეტის მეტის—მაღვით ზღვაზე ხიდი გასდო,
ძველი ქვეყნის საკურთხეველს რკინის სალტე შემოაქდო.

ცის ქვეშეთში ზღაპრათ დადის: თითქოს იგი მაცდურია,
ღმერთებს ეშმაკი ჰგონიათ, სულის მოძღვართ კი—ურია,
გარს ალუქაჯნი ესევიან, მაგრამ მედგრად სდგას მჭედელი,
სინათლისა შესაპყრობათ ზოგს გააბა ბადე-ქსელი.

მიჰქრის მიწა... ის ალს უნთებს, მან არ იცის დასასრული,
ყრუ წარსულში დანაბადსა, მომავალში უდგას სული,
და სცემს უროს:—ყოფნის ამბავს ეუბნება პირველ მზესა...
ჟამი იშვის, ჟამი კვდება, ცეცხლი მიაქვს სიცოცხლესა!

ნ. ჩხიკვაძე.

ან. კლდიაშვილის ქაეროზღანის მოდელი.

ბ ა ძ რ.

გურგენის ზღვის სიახლოვეს
ქალაქია დიდი, ბაქო.
ვნახე, მაგრამ ვერ ვახერხებ
რომ შევამკო და შევაქო.

ჯერ ქალაქი იმისთანა
არ მინახავს ჩვენში მე სხვა:
ნაცრის ფერი, უწყლო მხარე,
თუმც კი იქვე ახლოს აქვს ზღვა.

ქარი უქრის დღე და ღამე,
ახმაურებს ყველგან ქუჩებს;
გამვლელს აყრის მტვერს თვალეში,
ქვიშას ურევს, უწვავს ტუჩებს.

ჰაერი ჰყარს, არე—მარეს ზღაპრით,
ირგვლივ უდის ნავთის სული,
სასმელი ჰყარს, საჭმელი ჰყარს!
არ ჰყარს მხოლოდ მარტო ფული.

მაგრამ მასაც სათავეში
ვინ უდგას? და ვის ხელშია?
ვიღაც ერთი ორიოდ,
მაშინ როცა ათასს სშია.

თაგივე, ნაგივე,
მუხთარი და მუსა-ალი
ვინ არიან ეს გმირები.
სულ უბრალო რამ „ამბალი“?

ზოგი თურმე ქვას ჰკოდავდა,
ზოგი იყო მიწის მუშა.
ბედმა შრომა ეს დღიური
ყველას ერთად ჩაუფუშა.

და სანაცვლოდ მიანიჭა
მილიონი... ნავთის წყარო...
და იმითი ააშენა...
ამაღლა, ვით სამყარო.

ვინც რომ თავსაც არ უკრავდა,
დღეს თავყვანს სცემს მოწიწებით
და შეჰყურებს როგორც ბრძენსა
სიხარბით და გაოცებით.

აგერ, ხედავთ, მოაქანებს
ავტომობილს ვიღაც ქალი,
ახალგაზდა თვალ-ტანადი
მაყურებელს მოსჭრა თვალი.

ნასწავლსა და განათლებულს,
არავინ ჰყავს, ჰფიქრობს, ტოლი,
და ვინ არის? ვინ იქნება,
თუ არ ამბალთაგნის ცოლი.

მილიონრის ცოლობაზე
ვინ გაბედავს,—რომ სთქვას,—უარს
და ლამაზი სხვისი ჩიტი—
გალიაშიც ქმარსაც უყვარს.

ამ მეოცე საუკუნის
ძალა არის, მხოლოდ ერთი
მილიონი!.. მილიონი!..
მილიონი, ქვეყნის ღმერთი!..

მაგრამ მაინც, ჩემო ბაქო
ვერ ვახერხებ, რომ შენ გაქო
მით უფრო რომ ზნეობითი
არაფერი არა გაქო.

აკაკი.

მიბაძევა

მთელი სიცოცხლე მათ იარეს ცალ-ცალკე, კენტათ
და ერთმანეთთან მისვლასაც კი ვერა ბედავდენ,
მაგრამ ოცნებით ხშირად იყვენ ისინი ერთად,
მოჩვენებებში ერთმანეთსა ხშირად ხედავდენ!
ისინი გაჰქრენ, ვით ქრებიან ცაზე ვარსკვლავნი,
სიკვდილის ჟამსა მედიდურნი ბედს არა ჰგმობდენ!
სასაფლაოზედ ერთად მოხვდენ მათი საფლავნი
და ერთმანეთის სიახლოვეს კი ვერა გრძნობდენ!

შალვა ამირეჯიბი.

ოქროს ფეხი.

ოქროს ფეხი... ოქროს ფეხი... ოქროს ფეხი ქალწულისა
სიმბოლოა უცნაური სიკვდილის და სიცოცხლისა.

როს ზამთარში თოვლის ჯილა იდევნებდა მთის კრემლათა—
მაშინ ჩემს კრემლს კრემლით ვამხვრევ სატრფოს პატივ-საცემლათა;
როცა ცეკვავ და შენს ფეხებს მიწა ჰკოცნის გაზაფხულზე—
ოჰ მე მაშინ იქვით იქვს ვკლავ, ვიტანჯები, ვსკდები გულზე.

მიკვირს!.. მთვარე, ბროლის მთვარე რად კაშკაშებს, რად ქათქათებს—
როცა შენი ოქროს ფეხი მომავლის გზას მინათებს?
მიკვირს!.. მწყემსი რად ღიღინებს, რად მღერს ჰანგებს საამურსა—
როცა შენსა ფეხის თითზე კოცნით ვუკრავ სალამურსა?!

ზეცას ქოლგათ გადმოგზურავ, ცისარტყელას დავსწვავ ზღვაზე,—
ოღონდ მითხარ, რას მიმზადებს შენი ფეხის სილამაზე?...
ცეცხლის ტალღას ფრთას წავაჭრი, მზის ყვავილსა მოგსთხოვ სურნელს
ოღონდ ფეხით დაღს ნუ მომცხებ, დაღს უხილავს, განუკურნელს.

ნიაფს მხრებზე გადავკიდე შენი ქარვის ფეხთ-სამოსი,
დაე ცაში აიტანოს საიდუმლო მიდამოსი;
საცეცხლურის ორთქლად შევსვი, შევსვი შენი ფეხთა მტვერი,
კოცნით მოგსპე ის ტალახი შენ რო ფეხით ამოსკერი.

რა ვქნა?!. მკერდ ქვეშ გულის ნაცვლად შენი ფეხი მისვენია,
ჩემს სალოცავ სულის კერპად მხოლოდ ეგ და დამშთენია;
ოდეს მოგვდევ... და დამატყდეს რისხვა ზეცით მონატები—
ამასა გოგავ:—ჩემს საფლავზე ძეგლად დასდგი შენი ფეხი.

ოქროს ფეხი... ოქროს ფეხი... ოქროს ფეხი ქალწულისა—
სიმბოლოა უცნაური სიკვდილის და სიცოცხლისა.

ი. გრიშაშვილი.

ლეგენდა.

რა რიგათ მიყვარს რომ იცოდეს სახე
შენი! ის სარკეა ჩემი სულის... ჩემი გუ-
ლის სიღრმეში შენი თვალი ინთება ვით
ორი ღიდი მოკიაფე ვარსკვლავი შემო-
დგომის ცაზედ, ბნელ ღამეს...

შენი თითები თეთრია ვით ღრუბლის
ქულა, ვით ღრუბლის ქულა, რომელიც
დასაძინებლათ მთის მწვერვალს ესტუმ-
რება...

ფიქრი ჩემი მარხია შენ სულში...

შენი სული—ეს ხომ თვით ლეგენდაა,
შექმნილი ლეგენდა, რომლის დედა-აზრს
ჩემსავით ვერვინ გაიგებს...

ნუ მომასმენ შენ ხმას—მე თვით შევ-
ქმნი მას და მოვისმენ...

ნუ დამანახვებ შენს თვალებს—ისედაც
ვხედავ მათ ყოველ ჟამს...

ნუ მოხვალ ჩემთან—ისედაც ვიგრძნობ
შენს სიახლოვეს...

გეტყუდი ზღაპარს შენსავით მშვენი-
ერს, მაგრამ შენ ხომ თვით ზღაპარი ხარ,
ზღაპარი, რომელიც ჩემთვის დაიბადა,
რომელიც ჩემთვის არსებობს...

შორს ხარ ჩემგან, მაგრამ რათ მესმის
ყოველთვის შენი ტკბილი საუბარი...

უხილავი ვიყავ—შენ განმიხილე თვა-
ლები.

ყრუ ვიყავ—მაგრამ შენმა ძახილმა
მომცა ძალი და განვიკურნე...

მშვენიერია ქვეყანა, რადგან შენ ხარ
ქვეყანაში. ღამაში არის მორწმუნეთა
ლოცვა, ვინაიდან ის მოაგავს ჩემს ლო-
ცვას შენდამი...

მხოლოდ მიტომ ხარ შექმნილი, რომ
შენით ყველაფერი შემოიყვარდეს... კურ-
თხეულ იყვეს მიწა შემქმნელი შენი და
დამტარებელი. კურთხეულ იქმნეს სახე
შენი და ბაგე საამურათ მოღიმარი...

შენი სული—ეს ხომ თვით ლეგენდაა,
შექმნილი ლეგენდა, რომლის დედა-აზრს
ჩემსავით ვერვინ ჩაწვდება...

რა საქმე მაქვს მე მასთან—ქეშმარი-
ტებაა ჩემი ლეგენდა თუ არა?!

განა შენ თვითონ სინამდვილე ხარ?!

სერ. კლდიაშვილი.

საფლავი

მათრია წუთისოფელმა,
როგორც გრიგალმა ღრუბელი;
ოხვრა და კენესით ვატარე
სევდების მძიმე უღელი.
გერი ვიყავი სოფლისა,
მენატრებოდა საფლავი;
ვერ გავიკვლიე ნორჩმა გზა,
დავკარგე ბედის ვარსკვლავი.
კრუ-ამპარტავან მზე-მთვარეს
ქოქოლა გადავყარე,
ამითვალწუნა ქვეყანამ,
აღარსად მომცა სამარე.
ბოლოს ამ ლექსში ჩავმარხე
გული მარად ჟამს მწუხარი...
მკითხველო, სიცოცხლე მწირსა,
შენდობა მაინც უთხარი!..

ი. მჭედლიშვილი.

დადურები უნდა ყოფილიყვნენ?
თუ აფროდიტე ღმერთი ქართველებზე
აბრძნებისგან მიიღეს, რა გასაკვირვე-
ლია, რომ სხვა ღმერთები სხვა მეზო-
ბისგან მიეღოთ. იმის გაშლას კვლევად
არაა რეალური.

